

punkt, at vi burde altså selv gå foran og starte med at feje for egen dør og hæve vores bistand og få den op på 1 pct. af BNI, som den har været tidligere.

Så det var såmænd bare den bemærkning, jeg ikke synes var helt rimelig, da udenrigsministeren sagde, at det dog var forunderligt, at det tema blev så centralt, som det rent faktisk blev.

Så takker jeg i øvrigt for det fortolkningsbidrag, som jeg betragter det som, at EU skal tale med én stemme i Sikkerhedsrådet i forhold til det, hr. Jeppe Kofod sagde tidligere i debatten, da han sagde, det kunne endegyldigt betyde, at EU som sådan skulle være medlem af Sikkerhedsrådet. Jeg forstår, at det lægger udenrigsministeren ikke i den sidste pind, og det synes jeg sådan set var et udmærket fortolkningsbidrag til den del af debatten.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nej, hvad der vedrører EU i Sikkerhedsrådet, har ikke noget med den sidste pind at gøre. Det er en koordinationsforpligtelse, vi allerede har. Jeg tror, det er pind nummer to, der drejer sig om reformen af Sikkerhedsrådet.

Det kan jo indgå i reformarbejdet, men vil nok have lange udsigter, før Frankrig og England afleverer deres plads i Sikkerhedsrådet til EU's skiftende formænd. Men det er da klart, det kan indgå i reformarbejdet. Men det er pind nummer to. En stemme er koordinationsforpligtelsen.

Jeg er også glad for den forsonlige tone fra hr. Jann Sjursen. Det ser jo lovende ud for den endnu bredere opbakning omkring Danmarks rolle i FN og vores politik i FN.

Nu vil jeg altså stadig væk have lov at sige, at jeg synes faktisk, at den første del af dagens debat skuffede mig meget, fordi man netop prøvede at drille. Først hr. Jeppe Kofod med ulandsbistanden. Vi ligger blandt de fem lande i verden, der ligger højest. Vi har været med til at trække EU frem i forbindelse med Monterrey. Vi er det land i Sikkerhedsrådet, der ligger højest. Så jeg synes faktisk ikke, det var rimeligt at gøre det til hovedemnet i forbindelse med det store, brede arbejde, der ligger i Sikkerhedsrådet. Men jeg er glad for den tone, der ligger nu, i retning af at vi ønsker faktisk at få større bredde, en bredde svarende til 28. maj 2003. Det er jeg glad for, det ønsker jeg også.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil blot bede udenrigsministeren hjælpe mig med en politisk vurdering.

Hvis Danmark nu yderligere nedsætter udviklingsbistanden med en halv promille f.eks., vil vi stadig væk ligge blandt de lande i verden, der giver mest. Det vil vi stadig væk gøre. Mener udenrigsministeren, at det i den situation vil være lettere for Danmark at overtale andre til at sætte deres udviklingsbistand op, eller mener udenrigsministeren, at det i den situation vil være sværere at overbevise andre lande om at sætte deres udviklingsbistand op? Det er et rent politisk vurderings spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg kan jo på baggrund af erfaringen give en politisk vurdering, fordi Danmark faktisk var med til at trække bistanden op for EU i forbindelse med Monterrey. På det tidspunkt havde vi jo indfriet vores valgløfte om at skære 1,5 mia. kr., hvorefter ulandsbistanden er fastfrosset og PL-reguleret. Den er skåret den ene gang, derefter er den PL-reguleret.

Det var sket på det tidspunkt, hvor vi skulle forberede EU's holdning til Monterrey, og der er ingen, der har anført over for Danmark, at vi ikke kunne tillade os at skære. Fordi vi ligger helt i front i EU, ville det være et absurd argument, hvis lande, der ligger langt bagefter, siger, at vi ikke må røre ved den, samtidig med at man ikke selv bevæger sig. Så vi har faktisk stadig væk den samme styrke i de forhandlinger. Det ville da også være mærkeligt andet, når vi ligger i front og f.eks. også er det land i Sikkerhedsrådet, der giver mest.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt stille udenrigsministeren et andet spørgsmål omkring EU.

Kan udenrigsministeren bekræfte, at i efteråret 2002 traf EU en beslutning – det kan være, udenrigsministeren ikke ved det, så kan vi finde ud af det på anden måde – og da var det Danmarks holdning, at Danmark arbejdede for, det fik vi i hvert fald at vide, at der skulle vedtages en resolution, som fordømte stening af kvinder i Iran, men at der i EU-kredsen var lande, der satte sig imod det, og at resultatet blev, at hverken EU eller Danmark fremsatte en specifik resolution, der fordømte stening af kvinder i Iran?